

cember vil EU beslutte at indlede forhandlinger om medlemskab med flere lande i Central- og Østeuropa, formentlig og forhåbentlig dem alle. Det ligger helt i forlængelse af regeringens politik. Regeringen har hele tiden haft det standpunkt, at forhandlinger skulle indledes samtidig med alle kandidatlandene.

I 1993 vedtog EU de såkaldte Københavnkriterier for optagelse af nye medlemmer. I Luxembourg i december 1997 kom vi langt i den rigtige retning. Udviklingen har vist, at vores linje, Danmarks linje, i denne sag har været den rigtige, og den har i øvrigt også haft bred tilslutning her i Folketinget.

Udvidelsen er altså godt i gang. Det åbne Europa, som Danmark har kæmpet for, som vi ønsker, er ved at blive skabt. Ansøgerlandene ønsker at deltage helt og fuldt i EU-samarbejdet.

Med et udvidet EU følger også et udvidet ansvar. For første gang siden 1945 har vi en mulighed for at skabe et helt Europa. Den mulighed skal vi gribe. Det er først og fremmest det, den europæiske debat drejer sig om.

Det Europæiske Råd besluttede i Köln at iværksætte arbejdet med den kommende regeringskonference. Den har det sigte, at EU's institutioner skal indrettes, så de bliver klar til at optage de nye medlemslande. Sådanne som vi ønskede det, er der lagt op til en kort og smal regeringskonference. Den indkaldes i begyndelsen af år 2000 og afsluttes efter planerne i december 2000 under fransk formandskab. Konferencen afsluttes i god tid, inden forhandlingerne med de første nye medlemslande bliver afsluttet.

Konferencen skal koncentrere sig om udestående institutionelle spørgsmål fra Amsterdamtraktaten, dvs. stemmевægten i Rådet, størrelsen, sammensætningen af Kommissionen og en udvidet anvendelse af afgørelser med kvalificeret flertal. Kölnbeslutningerne åbner for, at andre spørgsmål kan komme op. Det kan man aldrig udelukke, det følger allerede af traktaterne.

Selv om der er lagt op til en forholdsvis smal dagsorden, bliver det ikke let. Alle lande har interesser på spil. Regeringen vil gå aktivt ind i drøftelserne for at sikre, at danske interesser varetages, og for at sikre grundlaget for udvidelsen.

Det Europæiske Råd i Köln besluttede også, at der skulle udarbejdes et charter om grundlæggende rettigheder. Stats- og regeringscheferne vil på mødet i Det Europæiske Råd i

Tampere nedsætte et bredt sammensat udvalg med repræsentanter for medlemslandene, de øvrige EU-institutioner og de nationale parlamenter. Det er forudset, at charteret skal være på plads til Det Europæiske Råds møde i december 2000.

Ideen om et sådant charter er god og rigtig. Det sender et godt signal om beskyttelse af borgernes rettigheder i EU, både i de nuværende og i de kommende medlemslande. Charteret vil komme til at indeholde både de klassiske frihedsrettigheder og de økonomiske og sociale rettigheder, der bl.a. følger af det sociale charter fra december 1989. Danmark kan med sine særlige erfaringer med den danske arbejdsmarkedsmodel bidrage aktivt til dette.

EU stiller allerede i dag præcise krav til udviklingslande og ansøgerlande om overholdelse af menneskerettighederne. Også i forbindelse med den kommende WTO-runde har EU foreslået bl.a. arbejdstagerrettigheder taget op. Vi stiller altså krav til vores partnere, og det bør vi også gøre til os selv.

Den fælles valuta, euroen, er en realitet; den blev introduceret den 1. januar i år, hvor valutakurserne i de 11 lande blev uigenkaldeligt låst fast. Euroen fungerer i dag som alle andre valutaer. Eneste forskel er, at der endnu ikke findes fysiske euromønter og eurosedler. Det sker først i første halvår af år 2002.

Euroen er ikke kun et økonomisk, men også et politisk projekt. Euroens betydning rækker længere end til fælles rente-, penge- og valutakurspolitik; de deltagende lande knyttes sammen i et forpligtende fællesskab. Euroen er i den forstand et middel til at nå de egentlige mål: økonomiske og sociale fremskridt, høj beskæftigelse og en afbalanceret og bæredygtig udvikling.

Drøftelserne om krisestyring foregår ligeledes i et højt tempo. Processen ventes afsluttet i december 2000. Debatten er ny, den har en anden karakter end i forhold til Maastricht, hvor man drøftede en fælles forsvarspolitik, og hvor Danmark formulerede sit forbehold.

Den aktuelle debat drejer sig ikke om fælles forsvar. Det fælles forsvar er forankret i NATO, og dér skal det blive; der er ikke tale om etablering af en europahær. Debatten går på EU's bidrag til krisestyring.

Kosovokrisen har atter stillet skarpt på Europas manglende evne til at forhindre og til at løse en krise. Gang på gang har vi set, at der er behov for hurtig international reaktion; Bosnien,